χιαστικὸς καὶ ἀνεξήγητος. Μοῦ ἦρθε νὰ φωνάξω «βοήθεια!» Ποιὸς ὅμως θὰ μ' ἄκουγε;

Ἡ δυὸ μικρὲς Ἀγγλίδες εἶχαν συσπειρωθῆ κοντὰ στὸν πατέρα τους ποὺ κύτταζε σὰν ἀφηρημένος τὴ θάλασσα. Καὶ ἡ νύχτα ἐρχότανε βαριά, ὑγρή, παγωμένη.

— Θέλοντας καὶ μὴ θὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο, εἶπα.

— Ὤ, γιέ, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ πατέρας.

Ἐκαθήσαμε κάτου καὶ κοιτάζαμε γύρω μας μ' ἀπελπισία. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Τὸ νερὸ ἀνέβαινε πάντα, καὶ φαινότανε σὰν νὰ βράζε.

Μιὰ στιγμή, ἐπειδὴ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια ἐκρύωνε, σκεφθήκαμε νὰ κατεβοῦμε πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου.

Γρήγορα, ὅμως, νοιώσαμε πὼς τὸ καράβι ἔκανε νερὰ καὶ τὸ ἐσωτερικό του εἶχε γεμίσει. Ἀναγκασθήκαμε τότε νὰ καθήσουμε πίσω στὴ πρύμνη, ποὺ ἦταν λίγο πειὸ ψηλά.

Τὸ σκοτάδι μᾶς ἐτριγύριζε τώρα πυκνὸ πολὺ κι' ἐμείναμε σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταινώμαστε περισσότερο. Αἰσθανόμουνα νὰ τρέμη κολλητὰ στὸ ὦμο μου ὁ ὦμος τῆς μικροῦλας μου Ἐγγλεζοπούλας.

Τὰ δόντια της χτυποῦσαν κάθε τόσο. Ἐννοιωθα, ὅμως, καὶ τὴ γλυκειὰ ζεστασιὰ τοῦ κορμιοῦ της καὶ ἡ ζεστασιὰ αὐτὴ μοῦ φαίνετοι ὑπέροχη σὰν σιλί.

Δὲ μιλούσαμε. Μέναμε ἀκόμη σιωπηλοί, συσπειρωμένοι ὅπως τὰ ζῶα μέσα σ' ἕνα λάκκο τὴν ὥρα τῆς μεγάλης κοσμοχαλασιᾶς. Καὶ ὅμως μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, μ' ὅλο τὸ φοβερὸ κίνδυνο ποὺ πάντα μεγάλωνε, ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι πὼς ἤμουν εὐτυχισμένος ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὥμορφη Ἀγγλίδα μου...

Ὁ κίνδυνος ἑνώνει τὶς ψυχές, τὶς γεμίζει ἀπὸ συγκίνησι, τοὺς χαρίζει μιὰ ἀγάπη γεμάτη θελκτικὸ μυστήριο...

Μιὰ στιγμὴ ἄξαφνα ἀντήχησαν λυγμοί. Ἐπιασα τὰ χέρια τῆς μικρῆς μου φίλης. Ἤσαν παγωμένα.

— Κρυώνετε μήπως τῆς εἶπα.

— Ὤ, γιέ, κρυώνω πολύ... Δὲν καταλαβαίνω κ' ἐγὼ τί ἔχω!

Μ' ὅλη τὴν ἀντίστασί της τὴν ἐσκέπασα μὲ τὸ ἀδιάβροχό μου. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅμως, ὁ ἀέρας ἔγεινε δυνατώτερος, τὰ νερὰ ἐπάφλαζαν μὲ μεγαλύτερη ὁρμή. Ἡ μικρή μου φίλη μιγοῦσε τώρα πειὸ πολύ, σφιχνότανε περισσότερο κοντά μου καὶ ἄξαφνα μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι. Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ μοῦ ἔφερε ὁλογλυκο ρίγος σ' ὅλο μου τὸ σῶμα.

— Τί ἀπαίσια νύχτα! εἶπε ὁ πατέρας.

Ἀλήθεια ἦταν φοβερὸς ὁ κίνδυνος ποὺ ὅσο περνοῦσε ἡ νύχτα τόσο πειὸ πολὺ μεγάλωνε. Το καράβι εἶχεν ἀρχίσει νὰ κουνιέται ὁλόκληρο. Ἡ κόρη ἔτρεμε πάντα στὸ πλευρό μου καὶ μοῦ ἐρχόταν ὁ τρελλὸς πόθος νὰ τὴ σφιξω μέσα στὴν ἀγκαλιά μου δυνατά.

Μιὰ στιγμὴ ἄξαφνα στὴν ἄγρια σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ἐνῶ ἡ μικροῦλα φίλη μου μοῦ κρατοῦσε πάντα τὰ χέρια, ἄρχισε ἕνα τραγοῦδι, πένθιμο, λυπητερό. Οἱ τόνοι ἔβγαιναν ἀργὰ ἀπ' τὸ στοματάκι της καὶ πετοῦσαν σὰν πληγωμένα πουλιὰ ἀπάνω ἀπ' τὰ κύματα. Ἦταν κάτι ὑπέροχο, κάτι σὰν προσευχή, κάτι πιὸ μεγάλο ἀκόμα, ὅμοιο μὲ τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο τῶν Ρωμαίων: «Χαῖρε, Καῖσαρ, οἱ μελλοθάνατοι σ' ἐπευφημοῦν!»

Ἡ θάλασσα ἐν τῷ μεταξὺ ἐφούσκωνε. Ἐγὼ ἐσυλλογιζόμουν πάντα ἐκείνη τὴ φωνὴ κι' ἐσυλλογιζόμουν τὶς Σειρῆνες. Μήπως δὲν ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ Σειρὴν καὶ τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ποὺ τραγουδοῦσε τόσο ὥμορφα, τόσο παθητικά, ἐνῶ σὲ λίγο θὰ τὸ κατάπιναν τὰ κύματα.

Ἔξαφνα κυλίσαμε κι' οἱ πέντε στὸ κατάστρωμα, γιατὶ τὸ καράβι μπάταρε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Ὅπως ἔπεσε ἀπάνω μου ἡ μικροῦλα μου φίλη, τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καί, τρελλός, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω, μὲ τὴν πεποίθησι μόνο πὼς εἶχε ἔλθει ἡ τελευταία μας στιγμή, ἐφίλησα τὰ μαλλάκια της, τὰ μάγουλά της καὶ τὸ στόμα της. Ἐκείνη δὲν ἀντιστεκότανε.

Τὸ πλοῖο, ὅμως, δὲν ἐκινεῖτο πειά. Οὔτε κι' ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε στὸ κατάστρωμα.

Μιὰ στιγμή, ἄξαφνα, ὁ πατέρας φώναξε μέσ' στὸ σκοτάδι:

— Καίτυ, ἐδῶ εἶσαι;

— Γιέ, ἀπάντησε ἡ κόρη του κι' ἔκανε μιὰ κίνηση γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἤθελα νἄνοιγε σὲ δυὸ τὸ καράβι καὶ νἄπεφτα μαζί της στὸ νερό!

Ὁ Ἐγγλέζος εἶπε παλι, ἀποτεινόμενος σὲ μένα:

— Δὲν ἦταν τίποτε. Ἕνα μικρὸ κούνημα μόνο. Τὰ κορίτσια μου κρατιοῦνται καλά. Μόνο ποὺ στὴν ἀρχὴ νομισα πὼς μοῦ ἔπεσε στὸ νερὸ ἡ πειὸ μεγάλη.

Ἐσηκώθηκα σιγὰ - σιγὰ καὶ ξαφνικὰ εἶδα ἕνα φῶς στὴ θάλασσα, πολὺ κοντὰ στὸ καράβι. Ἔβαλα μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ μοῦ ἀπάντησαν. Ἦταν μιὰ βάρκα ποὺ μᾶς ἀναζητοῦσε.

Σωθήκαμε. Ἐγὼ ἤμουν γεμᾶτος ἀπελπισία. Ἡ βάρκα μᾶς ἐπῆγε στὴν ξηρά.

Ὁ Ἄγγλος ἔτριβε τὰ χέρια του κι' ἔλεγε:

— Πόσο εἶμαι χαρούμενος ποὺ γλυτώσαμε!.. Θάρθῆτε βέβαια νὰ φᾶμε μαζί.

Πραγματι ἐφάγαμε ὅλοι μαζὶ σὲ λίγο. Ἐγώ, ὅμως, ἤνουν δύσθυμος πολύ. Λυπόμουν ποὺ δὲ βρισκόμαστε πάντα στὸ ναυαγισμένο καράβι!

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦμε. Ἀποχαιρετισθήκαμε ἐγκάρδια, θερμὰ ἐδώσαμε τὴν ὑπόσχεσι νὰ ἔχουμε ἀλληλογραφία..

Πῶς δὲν τοὺς ἀκολούθησα στὸ Μπιαρρίτς; Ἤμουν ἀλήθεια τρελλὰ ἐρωτευμένος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μοῦ ἤγανε ἀδύνατο νὰ κρατηθῶ. Ἂν μέναμε ὀχτὼ μονάχα μέρες μαζί, χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα μου. Τί ἀδυνατος κι' ἀκατανόητος εἶνε καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος!

Δυὸ χρόνια ἐπέρασαν χωρὶς νὰ μάθω νέα τους. Ἔπειτα μοῦ ἦρθε ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ Καίτυ μοῦ ἀνήγγελλε πὼς τὴν εἶχαν παντρέψει ἐκεῖ.

Κάθε χρόνο ἀπὸ τότε, τὴν ἴδια μέρα πάντα, τὴν ἡμέρα τοῦ φοβεροῦ κινδύνου ποὺ περάσαμε μαζί, μοῦ στέλνει γραμμα της κι' ἐγὼ τῆς ἀπαντῶ. Μοῦ διηγεῖται τὴ ζωή της, μοῦ μιλεῖ γιὰ τὰ παιδιά της, γιὰ τὶς ἀδερφάδες της καὶ ποτὲ γιὰ τὸν ἄνδρα της!.. Γιατί; Ἀ, γιατί;... Κι' ἐγὼ τῆς μιλῶ πάντα γιὰ τὸ ναυάγιο... Εἶνε ἴσως ἡ μόνη γυναίκα ποὺ ἀγάπησα... Ἀ, ὄχι, ποὺ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω... Μήπως ξέρει κανείς, ἀλήθεια, τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς του;

Τὰ γεγονότα, ἀλλοίμονο, μᾶς πορασύρουν... Κι' ἔπειτα... κι' ἔπειτα ὅλα περνοῦν... Ἡ μικροῦλα μου Ἀγγλίδα θἄχει γεράσει τώρα... Ἂν τὴν ἔβλεπα σήμερα ἴσως δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζα...Μοῦ μένει, ὅμως, ἀλησμόνητο τὸ κορίτσι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ κορίτσι τοῦ ναυαγίου... Ἀ, τί θεῖο πλάσμα ἦταν, ἀλήθεια!

Αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα εἶνε δικό της... Μοῦ γρ΄φει πὼς τὰ μαλλιά της εἶνε πιὰ κάτασπρα... Ἀ, θεέ μου, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, φίλε μου, τί τρομερὸ μοῦ φανηκε αὐτό!.. Ἀ, τὰ ξανθὰ μαλλάκια της ποὺ φίλησα!.. Ὄχι, ἡ δική μου ἡ Ἐγγλεζοπούλα δὲν ὑπάρχει πειά!.. Πέθανε τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου μαζὶ μὲ τὸ λυπητερὸ ἐκεῖνο τραγουδάκι της, ποὺ ἦταν γιὰ μένα τὸ στερνό της μοιρολόγι!

Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν

Ἐβγαλαν τὰ ἄλμπουμ ζωγραφικῆς κι' ἄρχισαν νὰ ζωγραφίζουν.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΕΤΑΞΥ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΙΑΣ

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας, τοὺς ἄνδρας καὶ τὶς γυναίκας, ἔχουν γίνει, ὡς γνωστὸν διάσημοι γιὰ τὴν ὀμορφιά τους. Ὑπόρχει ὅμως μεταξὺ αὐτῶν κ' ἕνας, Ἀμερικανὸς τὴν καταγωγὴν ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογρόφου, ὁ Λοὺ Βόλεῖμ, ὁ ὁποῖος εἶνε περίφημος γιὰ τὴν ἀσχημιά του! Ἡ φυσιογνωμία του εἶνε ἀντιπαθητική, ἡ μύτη του δὲ πρὸ παντὸς εἶνε τρομερὰ κακοφτιαγμένη. Χωρὶς εἰς τὴν δυσμορφία του αὐτὴ ὁ Βόλεῖμ, εἶχεν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σὲ διάφορες ταινίες ὅπου ἔπαιξε τὸν ρόλο πανασχήμων ἡρώων. Κατόπιν αὐτοῦ ἡ ἑταιρεία στὴν ὁποία ἐργαζόταν συνῆψε μοζί του συμβόλαιο μὲ ὡρισμένας ἑκατέρωθεν ὑποχρεώσεις.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ καϋμένος ὁ Βόλεῖμ βαρέθηκε νὰ παίζη γελοίους ρόλους κι' ἐπειδὴ ζήλευε τὴ δόξα τοῦ ὡραίου συναδελφου του, τοῦ Μακαρίου Βαλεντίνο, εἶχε τελευταίως τὴν ἔμπνευση ν' ἀπευθυνθῆ σ' ἕναν ὀνομαστὸ χειροῦργο, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ δώση στὴ μύτη του κανονικὸ σχῆμα καὶ νὰ τοῦ ἐξωραΐση τὸ πρόσωπο.

Εἶχε ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμη αὐτὸ ὁ Βόλεῖμ; Ὄχι, ἀπανταχοῦ ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία, ἡ ὁποία τὸν εἶχε προσλάβει στὴν ὑπηρεσία της μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι θἄμενε ὅπως ἦταν ἄσχημος! Ὑποστηρίζει ἀκόμα ἡ ἑταιρεία ὅτι ἐὰν πραγματοποιηθῆ ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, θ' ἀποτύχη παταγωδῶς ἡ καινούργια ταινία, στὴν ὁποία πρόκειται νὰ παίξη ὁ ἐν λόγῳ ἠθοποιός, καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ξοδέψει μέχρι τώρα ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια! Τὸν προειδοποίησε λοιπὸν ὅτι, ἂν ἐπέμενε στὴν πραγματοποίηση τῆς ἰδέας του, θἄταν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ κάμη ἀγωγὴ διὰ τῆς ὁποίας θὰ τοῦ ζητοῦσε τεραστίας ἀποζημιώσεις ἀπέναντι τῶν ἐξόδων της. Καὶ εἶνε πλέον ἄγνωστο ἂν ὁ ἄσχημος κυλλιτέχνης ὑπέκυψε στὴν ἀπειλὴ τῆς ἑταιρείας ἢ ἂν ἔθεσε εἰς ἐνέργειαν τὰς περὶ ὡραιότητος ἀντιλήψεις του, ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὴν παροιμία: «Μπρὸς στὰ κάλη τί εἶνε... τὸ πρόστιμο:...»

Οἱ γυναῖκες συχνὰ ἀνθίστανται στὶς εὐγενικώτερες ἐπιθέσεις καὶ ὑποτάσσονται στὸ θέλγητρο τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς.

***

Χάνει κανεὶς περισσότερο ἀπὸ τὸ ἥμισυ ἑνὸς φίλου του, ὅταν γίνει ἐρωτευμένος.

***

Ἡ δυστυχία τῆς εὐτυχίας εἶνε ὁ κόρος καὶ ἡ εὐτυχία τῆς δυστυχίας εἶνε ἡ ἐλπίδα.